

Soós Amália

ILLÚZIÓK

Lámpát gyújtasz egy elfedett kamrában.
Benézel, poros ott a lét:
nyomott, dohos levegője a múltnak,
de szellőztetni éppen nincs miért.

Minap, amikor ablakot nyitottál,
friss vihar szele söpört végig szinte,
aztán konokul visszacsapta mindjárt,
az ablak zárult, s mint aki nem hitte,

hogyan tehet olykor vesztes, zord szelekre,
te nézted, ahogy szoktad estelente
a távozó repülők fényeit,

a felkavart port mind tudóre szívtad,
s a vihar néma hangján visszahívtad
rossz szél szárnyán kelt reményeid.

PILLANATKÉP BADAR RÍMEKBE SZEDVE

Az alkonyat, ahogy kikel a vízből
és kiterjedésre tesz szert a sötét,
a rakparton töltött néhány óra,
szószátyárságban, ami mögé
elrejtőzhet mindenki magánya,

emberek, akik nem találkoznak,
bár egymás mellett kortyolják a sört,
cigarettáznak, közben nevetnek,

megadják magukat elméleteknek,
s az alkonyt nézik, amint szemükbe nő.

Köztük vagyok, de mégsem én,
érezem, sehol nincs az a hely,
ahol hangom bölcsőre lel
azok után, ami velünk történt,
hozzád beszélnek, csak te értenél.

Szaporodnak a vízben a fények,
kizárják egymást a szavak és tények,
hol vagy, mi lesz most velem,
úgy képzelem, a víz alatt gyűjtogatsz
egyre több lámpást, csak nekem.

A folyó ráérősen hömpölyög,
gondolkodom, melyik lehet ez
a négy közül, mert ha már itt ülök,
a ladik előbb-utóbb elevez...
Talán a Phlegethón, s hozzád kerülök.

SZUBJEKTÍV IDŐ

Túl hamar változik meg minden!
Nem lehet visszaváltani innen.
Visszahőköl minden tudás,
rejtőzik, ürgelyukat ás,
s az emberben a kétely
egyre nő, csak nő:
ami már nincs, volt-e,
s mi az, hogy jövő?

Van-e, ami már nincsen?
Mint pénztáros a kincsen,
csüggenék a válaszon,

hajam a csupasz válladon,
emlékszem még rád,
mondod, ahogy szeretsz;
ma minden vágyam vád:
mért vagy, ha nem lehetsz?

Társas magány, 2010
(69,5 x 90 cm, olaj, vászon)